

*Kovács László*

## Bulányi, az eszmeharcos

Bulányinak életeleme volt a harc. Harcolni lehet valami vagy valaki ellen, és lehet valamiért vagy valakiért. Bulányi mindig valamiért harcolt. Kezdetben a magyarságért, majd az ő egyházáért. A nacionalista színezetű harcot egy idő után feladta, csak élete végén újult fel benne ismét, de katolikus papként és szerzetesként az egyház fennmaradásáért, majd megújulásáért való harcát egész életének legfőbb céljaként haláláig megtartotta.

### 1. Harc az egyház fennmaradásáért

A hét gyermekes családból született fiú a piaristáknál érettségizik, majd piarista szerzetesnek jelentkezik. Szíve vágya, hogy szerzetes papként a magyar irodalom tanára lehessen. Felszentelése után (1943) a piaristarend különböző gimnáziumaiban tanított. 1944-ben került Debrecenbe.

Életét meghatározó esemény történt itt. A debreceni rendházban szállást kapott 1944 őszén egy horvát jezsuita, Pater Kolakovics. Őt a Vatikán azért küldte, hogy a keleti tömbben csoportokat szervezzen, mivel úgy tűnik, hogy az egyház hamarosan a föld alá kényszerül, és csak ezekben a kis közösségekben tud tovább élni. Kolakovics először tolmácsnak kérte fel Bulányit, majd 1945 februárjában rábízta egyik diákcsoportját, és Oroszországba indult.

A háború után 1945-től még viszonylag szabadon működhetett az egyház. Bulányi vezetésével megindult a fiatalok szervezése. Bulányi megnyerte az ügynek az Actio Catholica akkori elnökét, Endrei Mihály püspököt. Országos táborok, lelki gyakorlatok kezdődtek és ezek nyomában ifjúsági csoportok szerveződtek.

A Kommunista Párt 1948-ra megszerezte az egyeduralmat, és ezzel megkezdődött Rákosi rémuralma. Bulányit 1951-ben letartóztatják és a következő évben, az első kisközösségi perben Bulányira az ügyész a legsúlyosabb büntetést, a kötéltálat kéri. A bíróság végül életfogytiglani börtönt szabott ki rá „a népi demokrácia megdöntésére irányuló szervezkedés büntette” miatt.

Bulányi ezután végigjárja az ország börtöneit. Az 1956-os forradalom Vácon éri. Kiszabadul, de 1958-ban újból elfogják, és összességében kilencévi fogság után 1960-ban szabadul.

Mélységes elismerés illeti Bulányit, hogy képes volt életét is kockáztatni hitéért és egyházáért.

Közben óriási traumaként éli meg a többi bebörtönzött, megkínzott pappal és hívővel együtt, hogy a magyar egyház vezetői megegyezéseket kötnek az egyház ellenségeivel (1950, 1957). Ami pedig a letragikusabb, hogy a Vatikán is megegyezik a Kádár rezsimmel (1964).

Úgy érezték mindnyájan, hogy annak az egyháznak vezetői árulták el őket, amelyért a börtönt is vállalták, hiszen az egyházért vállalt szenvedéseiket megcsúfolva a kollaborálók mellé álltak.

Szabadulása után sem a rend, sem az egyházmegye nem fogadja be a papi szolgálatba, civil munkához is csak nagy nehezen jut. Ekkor kérdezi meg magától, hogy kinek a katonája is ő? Egy félfüerdális egyház, egy földbirtokos szerzetesrend, egy megalkuvó és kollaboráló hierarchia tagja?!

Ekkor fordul az evangéliumok felé, hogy milyen egyházat is akart Jézus? Elkezd elemezni Jézus szavait. Így születik meg (1968) öt kötetes műve a „Keressétek az Isten Országát!” (KIO). Ebben felragyogtatja azokat az eszményeket, amelyek valóban jézusiak, és amelyek szerint kellene megújulnia az egyháznak, hogy a világnak is a megújulás útját mutathassa.

Isten csak szeretni tud. Az embert is csak a szeretetre teremtette. Az emberi közösséget szeretetközösségnek akarta. Az egyháznak szeretetközösségnek kell lennie, ha hűséges akar lenni a názáreti Jézushoz. A szeretet pontosan körülírható magatartás. Szeret az, aki ad, és nem vesz; szeret az, aki szolgál, és nem uralkodik másokon; szeret az, aki szelíd, vagyis aki nem üt, nem üt vissza és megbocsát.

Bulányi drága kincset talált emberként ennek a kincsnek továbbadására szánja további életét. Megújítani az egyházat, hogy a világ kovásza lehessen.

## 2. Harc az eszményekért

Bulányi ugyan azzal jött ki a börtönből, hogy Magyarországon a kisközösségek szervezése lehetetlen, és kezdetben csak magánszemélyekkel találkozott, de hét év evangéliumelemző munkája során újrakezdi a kiscsoportok szervezését (1967). Tíz év után, az állami üldözések ellenére már az egész országban élő, virágzó, elkötelezett kisközösségek találhatók, a „bulányisták”.

Ekkor volt egy pillanat, amikor úgy tűnt, hogy vége a harcnak. Több állami per és retorzió nem sújthatja a kisközösségeket. A magyar állam ugyanis belépett az ENSZ tagállamai közé, ami azzal is járt, hogy el kellett fogadnia a helsinki megállapodást, mely szerint „mindenkinek joga van... hogy vallását... egyénileg vagy másokkal együtt, nyilvánosan vagy magánkörökben gyakorolhassa és taníthassa... a békés gyülekezés jogát el kell ismerni” (Magyar közlöny, 1976. 32. sz.).

De nem lett vége a harcnak, hanem az igazi harc ekkor kezdődött. Az ateista, kommunista állam nem adta fel az üldözést, hanem ördögi rafinériával a piszkos munkát a hierarchiára bízta. Ennek a feladatnak elvégzésére vállalkozott Lékai László bíboros, prímás, érsek. A vele való harcban mérgesedett el igazán a helyzet. Az Állami Egyházügyi Hivatal titkos forгатókönyvét Lékai szolgálai végrehajtotta, itt-ott túl is teljesítette.

Drámaivá fokozódott a hierarchia és a kisközösségek kapcsolata, amikor Merza József lelkiismeretére hivatkozva megtagadta a katonaságot (1979), majd a következő tíz évben még 25 fiatal hasonlóan járt el. Újból színre lépett az állami retorzió is. A katonaság-megtagadást az állami hatóság legtöbb esetben három éves börtönbüntetéssel torolta meg. A bírósági tárgyaláson az ügyész arra hivatkozott, hogy a katonaság megtagadókat az egyház is elítéli. Valóban a Magyar Katolikus Püspöki Kar (MKPK) körlevélben ítélte el őket (1983).

Közben elkezdődött Bulányi kálváriája, egyben heroikus küzdelme egyháza hierarchiájával. A szereposztás egyszerű: az állam sorban bebörtönzi a katonaságmegtagadókat, Lékainak pedig eretneket kell kreálnia Bulányiból, vagyis egyházi vonalon kell működését lehetetlenné tennie.

A bíboros dialógusra hívta Bulányit, mely valójában egyházi törvényszék (inkvizíció) volt. Lékai négy professzorral (Gál Ferenc, Rózsa Huba, Vanyó László, Erdő Péter) vallatta Bulányit (1981), aki nem válaszolt kérdéseikre. Kérte, hogy írásban válaszolhasson. A válaszok elkészültek, de kiderült, hogy azokról a témákról nem lehet vitatkozni, mert a bíboros és a professzorok képviselik az egyház hivatalos tanítását.

Pár hónap múlva Lékai egy írást küldött Bulányinak, amiben a professzorok megállapították, hogy Bulányi mit tanít, és felszólították, hogy vonja vissza azokat. Bulányi azt válaszolta, hogy abból, amit a professzorok állítanak, ő semmit sem tanít, ezért azokból semmit sem von vissza.

Akkor a sajtóban közzétették, hogy milyen téves teológiai tanai vannak Bulányinak, és ezeket felszólításra sem hajlandó visszavonni, ezért felterjesztik tanait Rómába a Hittani Kongregáció elé (1982). Közben azonban megvonták tőle a nyilvános papi működés jogát. Felszólították az egész magyar katolikus papságot és híveket, hogy vele és a hozzá tartozókkal semmiféle munkakapcsolatba ne lépjenek.

Három év múltán a Hittani Kongregáció prefektusa, Ratzinger bíboros, a II. Vatikáni zsinat konstitúcióiból egy 12 pontos szöveggyűjteményt küldött aláírásra, amit Bulányi aláírt, de kiegészítette azt az ő 13. pontjával, melyet szintén a Zsinatból idéz és ami a lelkiismereti szabadságról szól (1985). Ratzinger a választ nem fogadta el, mert szerinte az a mondat relativizálta az összes többi.

Hátra volt még az utolsó lépés, a Hittani Kongregáció válasza Bulányi írásairól. A válasz megérkezett, és megjelent a katolikus sajtóban Ratzinger bíboros aláírásával, amelyben nem kevesebb olvasható, mint hogy Bulányi írásában (Egyházrend) „úgy ahogy hangzik, veszélyes, téves, és félreérthető” nézeteket képvisel (1987).

Közben fordult a világ, Magyarországon rendszerváltás történt (1989), de a Bulányi-ügyben semmi nem változott. Tizenöt év után Bulányi levelet írt a prefektusnak, hogy „házamban a gyilkosok is kérhetik 14 és fél év után büntetésük törlését”. Ratzinger kérésére a 13. pontnak a többi közé való behelyezésével, és újbóli aláírás után visszavonták az 1982-ben elrendelt korlátozó intézkedéseket (1997).

A büntetés visszavonását a sajtó Bulányi rehabilitálásának minősítette. Valójában semmi sem állt helyre. Bulányi halála után is, mind a mai napig a Bokor a katolikus egyházban megbélyegzett, perifériára szorított és gyanakvással fogadott maradt. A kollaboráló magyar hierarchia a mai napig nem vallotta be bűneit az ateista államhatalommal való együttműködéséért, Bulányi és közössége üldözéséért sem. Nem kért a Bulányi által kibányászott kincsekből, azokból a tiszta jézusi eszményekből, melyektől várható volna az egyház és a társadalom igazi megújulása.

## Személyes utóirat:

Gyurkának úgy kellett meghalnia, hogy egyházmegújító szándéka kudarcba fulladt. De nem volt hiábavaló a harca. Az Isten Ország építése nem felekezeti függő. Ahonnan kiküldenek minket, ahol nem fogadnak be az Örömhírrrel, ott nem szabad erőltetni azt. Ott kell építeni az Országot, ahol élünk, és nem szabad jogi keretek közé szorítani tevékenységünket. A bázison kell képviselnünk eszményeinket és teljesíteni küldetésünket azzal az elszántsággal és bátorsággal, ahogy azt a mi nagy Eszmeharcosunktól láttuk!